10412

ARXIU TEATRAL MILLÀ

Compra i venda de comèdies de totes menes

Carrer de Sant Pau, 21. - BARCELONA

UNA PESETA

SORTINT DE LA CAPSA

SORTINT DE LA CAPSA

FARSA EN UN ACTE

ORIGINAL DE

JOAN MALLOL

Estrenada en el «Gran Teatro Español», la nit del 23 d'Octubre de 1914.

BARCELONA
CASA EDITORIAL DE TEATRE
BONAVIA i DURAN - Impressors - BOQUERIA, 20
1916

REPARTIMENT

PERSONATGES		ACTORS
D.ª Ramona . . .	60 anys . .	*Sra. Masriera*
Emilia	25 » . .	*Srta. Valero*
Don Felix	60 » . .	*Sr. Ceret*
Lluis	30 » . .	» *Casanovas*
Pepet, (*Cambrer.*) .	25 » . .	» *Cervera*

Direcció escènica: Don Salvador Cervera

L'acció a Barcelona. Època actual.

ACTE ÚNIC

Saleta de pas en un hotel de segón ordre. Porta al fons i quartos a dreta i esquerra, numerats 6 i 8 els de la dreta, i 5 i 7 els de l'esquerra. Es de dia.

ESCENA PRIMERA

PEPET *i* LLUIS

(Pepet entra amb una gran safata de nates, i cuidadosament plegat al bras, un vestit de levita. Deixa la safata sobre la taula. Lluís sortirà del quarto 6.)

PEP. Els dematins del hotel, son insoportables, tothom mana:—Porti'm aigua. Pugi'm nates. Prepari'm el bany. Arregli'm la dutxa.—I tothom crida a l'hora. I com que ningú te espera, jo tínc de corre desesperat.

LLUIS ¡Ah, vaja!.. A l'últim el sastre ha tingut paraula. ¿Es meu aquest vestit?

PEP. Sí, senyor. Sempre en tenen els sastres de paraula.

LLUIS ¿Per què ho dius?

PEP. Perquè quan jo era camarer del Bosc, el meu sastre va dir-me, que si no li pagaba, trovaría un feíx de bolets allà mateix.

LLUIS Al bosc és natural que'ls hi trovessis, home.

PEP. Doncs no ho debía ser de natural, perque el sastre i els bolets, els vaig trovar al mig del Passeig de Gracia.

VEU *(Dintre.) Camarero!*

LLUIS Sento que't criden.

PEP. Ja no'n faig cas d'aquest, és el número deu que'm crida dotze vegades cada dematí.

LLUIS Doncs entra'm el vestit al quarto, i enllestim,

que ja sabs que avui em caso i porto pressa.

PEP. Si que ho sento.

LLUIS ¿Que porti pressa?

PEP. Que 's casi. ¿I quí és la *víctima,* don Lluís?

LLUIS Una xicota com un sol; aviat la coneixeràs, no poden trigar gaire.

PEP. Axís el casament se celebra aquí a la fonda.

LLUIS Aquí 's farà, aquí farèm el dinar de boda, i d'aquí sortirèm cap a l' esglesia.

PEP. ¿Es casa per l'esglesia, vostè?

LLUIS Per a tenir dòna em caso; estàs molt de broma, avui.

PEP. Molt serà que no me'n passi alguna, perque sempre qua estíc alegre, trencadiça en porta.

LLUIS Doncs cuidado amb el vestit.

PEP. I a propòsit: jo aquest vestit no l'estrenaría, té una cosa que no m'agrada gaire.

LLUIS ¿Què té? *(Amb curiositat.)*

PEP. Els botons de banya.

LLUIS (*Rient.*) ¿I això què vol dir?

PEP. Que és molt significatíu. El mateix dia que va fugir-me la dòna, jo había estrenat una boquilla de banya; d'aleshores ensà, que tinc horror als articles d'aquesta classe.

LLUIS Això son tonteríes; si demanen per mí, digues que ja torno desseguida, vaig a banyar-me.

PEP. *(Marcat.)* ¡A banyar-se! ¡A banyar-se! Digui a pendre la dutxa.

LLUIS (*Comprenent.)* Just, a pendre la dutxa. (*Mutis. Lluís se'n va pe'l fons.*)

PEP. A mí, n'hi hauría prou que'm diguessin: *Vostè's banya.* per que m'hi girés a bofetades, ho tinc ficat aquí. *(Al cap.)* Jo aquesta paraula la treuría del diccionari.

ESCENA II

PEPET, RAMONA *i* EMILIA

(Ramona i Emilia pel fons amb guarda pols i maleteta, figuren arribar de viatge; Pepet recull la safata; Ramona li dona un cop i li fa trontollar.)

RAM. Escolti, jove.

PEP. Digui, digui; però no'm faci caure les nates.

RAM. (*Segon cop.*) ¿Què vol, vostè?

PEP. Que no 'm taqui aquest vestit.

EMILIA (*Interposant-s'hi.*) Cuidado, mamà.

RAM. ¿Què vol dir cuidado, em sembla que puc enraonar, soc a la fonda.

PEP. Sí, senyora; parli.

RAM. ¿Aquí hi viu don Lluís Rovira, no és això? (*Tocant-li la safata.*)

PEP. Això son nates; don Lluís és a pendre...

RAM. (*Rapit.*) ¿A pendre xocolata? No pot ser, d'aquí una horeta té de casar- se.

PEP. ¡Ah, diable! ¿Vostè és la promesa?

RAM. Es la meva filla. (*Per Emilia.*)

EMILIA Soc jo la seva promesa.

PEP. Per això que ja m'ho semblava.

RAM. ¡Ai, caramba! ¿Per què li semblava? ¿Què vol dir que no'n faig cara jo? He sigut casada tres cops. (*Cridant molt.*)

PEP. ¡Santa Bàrbara!

EMILIA No cridi tant, mamà.

RAM. ¡I en volgués d'homes!

PEP. Veurà, jo, sense despreciar-la, no la voldría; m'estimaría força més a la senyoreta.

EMILIA Gracies.

RAM. (*Picada.*) Sí, just, dona-li raó; anem al quarto. ¿Quín número ens dona?

PEP. El vuit, senyora. (*Senyalant-li.*) Al costat del nuvi.

EMILIA Cuiti, mamà, que's fa tard.

RAM. ¡Ai, filla, quina pressa per casar-te! Encare potser seràs una desgraciada.

PEP. Si fa com la seva mare... ¿No diu que n'ha enterrat tres?

RAM. A vostè no li importa; avisi a n'en Lluís, que és la seva obligació.

(Donant-li un altre cop i fent mutis pel quarto 8, seguida de Emilia.)

PEP. Perdi cuidado í no piqui; això és un matalasser; avans d'avisar a don Lluís, portaré les nates a l'onze.

(Mutis pel fons. Al sortir topa amb Felix que entra disparat; soroll de trencadiça fora d'escena.)

ESCENA III

FELIX *i* PEPET

(Felix vesteix de levita, elegant i pulcre en extrem.)

FELIX Aquest casament no's farà, un desaire així no puc admetre'l; aquesta xicota és meva, vaja si serà meva, i donaré el cop, vaja si el donaré el cop.

(*Pepet entra corrents mostrant el vestit den Lluis plé de nates*)

PEP. ¡Ja l'ha donat el cop, imbècil, miri quina *catàstrofe,* les nates del onze sobre la levita del sis.

FELIX ¿Per què s'hi posa al devant?

PEP. ¿Per què's dispara vostè?

FELIX Es el meu tarannà, jove; no'n faci cas ¿de qui és aquesta levita?

PEP. Del senyor del sis que li obrirà un *set.*

FELIX ¿Era nou el vestit?

PEP. Si senyor, i a les deu es casa.

FELIX Doncs que no's casi, i aparti's que no m'empastifi.

PEP. ¡Sobre tot, fugi!

FELIX Veurà, jo soc molt pulcre; tregui'm això del devant, no m'embruti.

PEP. Ja ho ha dit vostè, és que això no pot quedar així.

FELIX I és clar que no, porti'l a treure taques.

PEP. ¿Vol fer l'obsequi de no acabar-me la paciencia? Miri, si aquesta levita no té arreglo, vostè no sortirà viu de la fonda. Jo li juro. *(Mutis pe'l fons.)*

FELIX Molt bé.

ESCENA IV

FELIX *i* RAMONA

FELIX Elles han entrat aquí; avui és la decisiva. (*Truca al 7, després al 8.*) ¿A on s'hauràn ficat? ¡Donya Ramona! ¿Veiam si son aquí dintre?

RAM. *(Sorpresa, sortint.)* ¡Oh, don Felix! ¿Vostè per aquí?

FELIX Sí, senyora; ja li vaig dir que no faltaría.

RAM. (*No sabent que dir.*) Vosté sempre tant elegant, tant pulcre, tant refinadet.

FELIX Sí, senyora, i avui més que mai, sortint de la capsa, apunt de casar-me.

RAM. Es a dir que continúa tant...

FELIX Tant toçut, sí, senyora.

RAM. Doncs sento repetir-li novament: tot està disposat, i avui caso a l'Emilía amb un altre; ho sento, don Felix, ho sento.

FELIX Donya Ramona, vostè m'havía promès la mà de la seva filla, i això no és correcte.

RAM. M'he vist obligada a trencar-li la promesa, perdoni'm.

FELIX Doncs jo per això no hi passo.

RAM. Doncs haurà de passar per aquí o per la porta.

FELIX Un home de les meves condicions personals...

RAM. I sastrerils, si senyor, per que vostè és elegantíssim, discretíssim.

FELIX No pot sufrir un desaire d'aquesta naturalesa.

RAM. Ja està fet; no puc casar-la amb dos a la vegada.

FELIX Jo estimo a la seva filla i no puc permetre que sigui d' un altre.

RAM. Doncs ho serà d'aquí una hora.

FELIX Doncs jo faré una barbaritat.

RAM. Vostè farà el que vulgui; si li había promès, avui li trenco, ja ho sab, don Felix, jo soc molt clara.

FELIX Massa.

RAM. Passiobé, ho sento moltíssim.

FELIX Permeti'm que entri a saludar a l'Emilia, és un acte de delicadesa que vostè no podrà negar-me'l.

RAM. Doncs li nego, i li suplico que se'n vagi de la fonda, no més faltaria que l'altre se'n enterés del que passa.

FELIX (*Cridant.*) ¡Això és una desconsideració manifesta, és un atropell incalificable, jo vull saludar a la seva filla!

RAM. ¡Li he dit que no, i prou!

(*Mutis tancant la porta amb furia.*)

ESCENA V

FELIX *i* LLUIS

FELIX ¡Aquesta dòna és una pedregada! ¡Déu meu, quín gènit!

LLUIS (*Pe'l fons, cridant.*) ¡Això és inaguantable!

FELIX (*Girant-se*) Ja ho pot dir, és un cas com un cabàs.

LLUIS No haber-hi tovalloles al quarto de bany, dic al quarto de la dutxa ¿que n'està enterat, vostè? ¿Que volía pendre una dutxa?

FELIX Ara l'acabo de pendre.

LLUIS ¿D'aigua freda?

FELIX Gelada.

LLUIS ¿I sense tovalloles? Brrr! (*Esgarrifança de fret.*)

FELIX Veurà, jove, jo no estic per brocs; me'n passa una de molt grossa. (*De mal humor.*)

LLUIS Si que ho sento; si jo pogués servir-lo...

FELIX (*Cambiant de to.*) Gracies, home; vostè és molt simpàtic, permeti'm una pregunta no més.

LLUIS ¿Què té alguna filla casadora? No hi conti, estic compromès.

FELIX ¿Jo una filla? Vostè té els ulls al clatell. ¿Què no se'm coneix que soc solter? (*Picat.*)

LLUIS Ah, sí, és veritat; de solters també n'hi ha de vells; parli, parli.

FELIX ¿Còm s'ho arreglaría vostè per a entrar ràpidament al cor d'una dòna i robar-li?

LLUIS Home, no ho sé, ¿Què li diré jo? Li obriría una finestra i... nyac! mossegada. (*Acció de mossegar.*)

FELIX Vostè és un bromiste; ho celebro. Es que jo necessito fer-me interessant; jo estimo i voldría veure'm correspost amb el mateix entusiasme.

LLUIS Ho veig una mica difícil a la seva etat.

FELIX Faci l'obsequi de no tractar-me de vell.

LLUIS Dispensi, *pollo;* doncs jo comensaría per la mare per que s'interessés amb la filla.

FELIX No pot ser, és intractable.

LLUIS La mare de la meva promesa també ho era i avui sembla un àngel.

FELIX ¿I còm l'ha conseguit aquest cambi?

Lluis Anant dret al gra.
Felix ¿A on el té el gra?
Lluis A la vicaría; li demana la mà el dimecres i li anuncia el casament per a el dissabte.
Felix Ja ho he fet i m'ha clavat la porta pe'ls nassos.
Lluis Doncs embesteixi a la filla, quatre paraules dolçes, alguna d'aquestes de capritxo i s'agenolla, li agafa la mà, si calla li fa un petonet i si crida, mitja dotzena.
Felix ¿I si li dona una bofetada?
Lluis No'n faci cas, segueixi parant la galta fins que se li tiri als braços.
Felix Gracies, aixís ho faré.
Lluis Sí, home, sí; al gra, directament al gra.
Felix Entro a demanar-la al quarto i començo a tirar al dret, i si surto amb la meva, vostè vindrà al casament; dispensi'm, estigui bonet.
(*Es donen les mans i fa mutis pe l fons.*)
Lluis Gracies, molta sort; aquest home deu estar tocat de l'ala, no pot ser d'altra manera.

ESCENA VI

Lluis *i* Pepet

(Aquest entra amb el cap baix, porta la levita, bruta de nates, al braç.)
Pep. Don Lluis, he tingut una desgracia.
Lluis ¿Que t'ha arribat la dòna?
Pep. Molt pitjor; el vestit de vostè, el d'anar a casar-se, està fet una llàstima.
Lluis ¿Per què ho dius això?
Pep. Per què és veritat, tingui, sortint de la capsa.
(*Li ensenya.*)
Lluis (*Furiós.*) ¡Sortint de la vaquería!
Pep. Es clar, si m'hi han abocat totes les nates del onze.
Lluis Totes?
Pep. Totes sis; el senyor de l'onze menja molt.
Lluis ¡Que'l matin!
Pep. He provat de treu-re-ho i no marxa amb res.
Lluis Però que no sabs que d'aquí mitja hora em caso? ¿I tú vols que'm casi amb aquesta levita? (*Furiós.*) ¡Això és irritant!
Pep. Doncs s'haurà de casar sense, per que no's pot netejar.

LLUIS ¿Què no comprèns que t'has firmat la papereta de defunció? ¿A on s'es vist mitja hora avans del casament, omplir de nates la levita d'un nuvi?

PEP. Ja té raó, don Lluls; millor hauría sigut omplirli la cara mitja hora després.

LLUIS ¿I ara, què faig jo? ¿Ha arribat la meva promesa?

PEP. Si, senyor, amb la seva mamà; tenen el vuit.

LLUIS Ja pots espavilar-te; cuita, depressa, jo vull el vestit nou, flamant, aquí t'espero, tinc de casar-me i el vull desseguida.

PEP. ¿I si no puc netejar-lo, què faré?

LLUIS ¡Suicida't, creu-me, suicida't, per que jo't mataría aquí mateix, no ho dubtis!

PEP. Gracies, don Lluis, no ho dubto.

(*Mutis, aixugant-se els ulls.*)

ESCENA VII

LLUIS, RAMONA *i* EMILIA

LLUIS Jo si que estic fresc, els convidats deuen esperar-se, la nuvia vestint-se, i jo sense vestit. ¡Oh, si avui no puc casar-me, calo foc a la fonda! (*Trucant al 8.*)

RAM. (*De dins.*) ¿Quí demana?

LLUIS En Lluís; obri, cuiti.

RAM. (*Sortint.*) Ara acabèm d' arribar. ¿Ja estàs apunt?

LLUIS ¿I els convidats? (*Nerviós.*)

RAM. Esperant.

LLUIS ¡Doncs que s'asseguin! (*Sec.*)

EMILIA ¡I ara, Lluiset! (*Estranyada.*)

LLUIS ¡No'ns podèm casar! (*Passejant-se.*)

RAM. (*També furiosa.*) ¡Ja m'ho pensava!

EMIL. Què crida, mamà.

LLUIS No s' impacientí; jo dic que no'ns podèm casar, de moment.

EMIL. (*Molt carinyosa.*) ¿Per què?

RAM. Sí, vaja, una excusa; i jo que acabo de desenganyar a don Felix.

EMIL. Dígues, parla, Lluis.

LLUIS No goso a dir-ho, una desgracia, un... desastre.

RAM. Es clar que no goses, la conciencia t'acusa; ets un *infame.*

LLUIS Vostè no'm deixa explicar; tinguí calma.

EMIL. Sí, mamà, en Lluís té raó.

RAM. Ell no'n té mai de raó, no l'abonis; de dos pretendents et quedaràs sense cap.

LLUIS Es que no puc casar-me, perque...

RAM. Perque hi ha alguna altra cosa pe'l mig ¡ai, filla meva que ets desgraciada!

EMIL. ¡Mamà, no sigui aixís! (*Calmant-la.*)

LLUIS No puc casar-me per que no tinc vestit, es a treure taques.

RAM. ¿Ho veus? Se l'ha empenyat, ja t'ho deia jo que era un calaverot. Veiam digui ¿a on son aquells mils duros i aquelles accions del Banc i aquell carrer de cafès a l'Habana?

LLUIS Jo vindré boig ¿vol fer-me l'obsequi de deixar-me explicar?

EMIL. Digues; Lluis, no t'hi enfadis.

LLUIS El vestit és a treure taques, per que me l'han empastifat de nates.

RAM. Ha sigut vostè; això és una excusa, no'l cregui's, noia.

EMIL. Doncs jo'l crec, perque en Lluís que m'estima no'm pot enganyar.

LLUIS (*Carinyós.*) Força més del que tú't imagínes t'estimo.

RAM. Ja la conquistaràs, ja; amb mí hauríes de venir.

EMIL. Escoltí, mamà, desseguit que'l vestit estigui a punt, ens casarèm; ha sigut una desgracia això.

LLUIS Que jo no voldría que hagués succeit por tots els diners del mon.

RAM. No t'espantis, noia, no't faltarà casador per això. Entra al quarto, no vull que enraonis amb un trapella aixís.

EMIL. Mamà!.. (*Suplicant.*)

RAM. Fes el que't mano, tot això ho veia venir, !Ai, jo no hagués despedít a don Felix!

LLUIS ¡Aquesta senyora és insoportable!

RAM. Emilia, filla meva, no te l'escoltis.

LLUIS Creu a la teva mamà, vés al quarto amb ella.

(*Emilia fa mutís, creuant-se miradcs d'intel ligencia amb Lluis.*)

RAM. ¿I ara, què diràn els amics?

LLUIS Diràn que vostè és una estripa matrimonis.

Donya Ramona, jo sento molt que vostè sigui aixís. (*Molt serio.*)

RAM. (*Molt seria.*) Don Lluis, jo sento que vostè, al sis mesos de relacions, hagi enganyat a la meva filla; això de la levita és un pretex; vostè no vol casar-se, vostè és un informal.

LLUIS Si vostè ho creu aixís... (*Arronsant-se.*)

RAM. Tot ha acabat; faci el favor de retirar-se.

LLUIS Cumpliré el que'm mana, però calmis, serenis.

RAM. ¿Què vol dir això de serenis? ¿Què's creu que..? (*Senyal de borratxera.*)

LLUIS Dic que va equivocada, que més tard veurà la meva bona fè. (*Mutis pe'l 6.*)

RAM. Ah, si el meu tercer marit tornés de l'altre mon, ja ho arreglaría d'un altra manera; de tots modos don Felix salvarà la situació, és una persona decentíssima.

ESCENA VIII

RAMONA *i* FELIX

FELIX S'ha d'anar dret al gra, això m'ho he ficat aquí, (*Al cap.*) aquell jove coneix el panyo.

RAM. La Providencia; si, senyor, anèm al grà.

FELIX Per vostè vinc, la conquista de la mare és esencialíssima.

RAM. (*Molt amable.*) Segui, don Felix, més aprop, ben aprop, aixís. (*Seuen molt acostats.*)

FELIX ¡Quin cambi! (*Sorprès agradablement.*)

RAM. Radical; vostè és un home.

FELIX No'n dubti, donya Ramona.

RAM. Fí, educat, correctíssim, elegant...

FELIX *¡Caramba, caramba!*

RAM. Si, senyor, elegantíssim.

FELIX Gracies.

RAM. I això fa que la meva filla no'l resisteixi.

FELIX ¿Què diu ara? (*Sorprès.*)

RAM. Que jo no'l ressisteixi i, en fi, vaja, que tot allò que li había dit, res. Dongui'm la mà i disposi. (*Allargant-li.*)

FELIX ¿Sab que jo tremolo, donya Ramona..?

RAM. (*Carinyosa.*) ¿Per què?

FELIX Per que estic emocionat i per que'm mira de una manera que sembla que digui: Ja és nostre.

RAM. Sí, senyor, vostè és nostre.

FELIX La meva felicitat i la meva...
RAM. Es nostre.
FELIX La fortuna que jo disposo...
RAM. Sí, senyor, tota nostra, perque vostè 's casarà avui mateix. A vostè no li falta *rolea*, a vostè no li falten...
FELIX Ganes de casar-me, no, senyora.
RAM. Doncs entesos.
FELIX Quasi bé l'abraçaría, donya Ramona. (*Molt content.*)
RAM. Ja pot fer-ho, per que avans de casar-la amb un canalla, prefereixo casar-la amb vostè.
FELIX Gracies, moltes gracies.
RAM. Perque l'altre és un pillo.
FELIX Sí, un poca vergonya.
RAM. Un descarat.
FELIX Oh, si, senyora, un *infame*.
RAM. Es per això que li ofereixo, solemnement, la mà de la meva filla.
FELIX Bah, jo l'abraço, no puc estar-me'n (*L'abraça.*)
RAM. Vostè és un àngel, dos àngels.
FELIX Vostè la cort celestial.
RAM. Segueixi'm, don Felix, anem a notificar-ho a l'Emilia; no faltava més; encare ha de néixer l'home que s'ha de riure de mí.
FELIX (*Apart.*) Que ho díguin la colla de marits que porta enterrats.
(*Mutis els dos per la porta 8.*)

ESCENA IX

PEPET *i* LLUIS

PEP. (*Aixugant-se els ulls.*) Enterament impossible netejar la levita, estic perdut; don Lluis, farà una desgracia i jo seré la víctima. (*Truca al 6.*)
LLUIS (*Sortint.*) ¿Què encare no és aquí la meva roba? depressa, parla, ¿a on és?
PEP. Es a dintre el safreig.
LLUIS ¿Què dius, ximple?
PEP. I encare no's pot netejar.
LLUIS ¡La meva levita de nuvi al safreig. Escolta, ¿a on vols que't mati?
PEP. ¡Ha arribat la meva hora, alabat siga Déu!
LLUIS ¿Què n'haig de fer de tú?
PEP. El que vostè vulgui.

LLUIS Per la teva culpa no puc casar-me, la mare de la meva promesa m'ha despedit i m'hauré de quedar a la lluna de Valencia.

PEP. Prou que ho veig.

LLUIS En fi, cinc minuts de temps, una levita nova, flamant.

PEP. ¿A on vol que la trovi? Es impossible.

LLUIS Búsca-la, espavila't, de lo contrari ja ho sabs. (*Acció de escanyar-lo.*)

PEP. Aquest home m'escanyarà.

LLUIS No perdis temps que ja torno. (*Mutis pe'l fons.*)

ESCENA X

PEPET *i* EMILIA

PEP. Una levita nova, flamant. *(Pensatiu.)* Si jo pogués despullar aquell vellot, estaría salvada la situació, al cap de vall ell té la culpa de tot el que passa.

EMIL. ¡Quin home més empalagós! Jo no sé com és feta la mamà, també, ¡no'l vull, i prou!

PEP. (Aquesta parla del vell) Senyoreta?

EMIL. ¿Vostè és el cambrer que ha tacat la levita del méu promès?

PEP. Si, senyora, soc jo per desgracia i cregui que ho sento moltíssim.

EMIL. Vostè no sab el disguts i l'enrenou que'ns ha portat tot això.

PEP. M'ho figuro, per això voldría reparar la falta, per que jo estic en capella.

EMIL. Ja ho pot ben dir.

PEP. Però si vostè volía, senyoreta, sortiríem del pas desseguida.

EMIL. ¿Què més voldría jo?

PEP. Doncs està a la seva mà.

EMIL. (*Contenta.*) Digui, còm?

PEP. Aquest vell que corre darrerà de vostè, porta una levita nova.

EMIL. I és ben seva.

PEP. Però si vostè li demanava sense que ell sospités, podríem treure d'apuros a don Lluís, m'entén?

EMIL. Ja fora una solució i la mamà quedaría convençuda, però ¿còm ho arreglo?

PEP. Les senyores quan volen tenen molts recursos;

busqui un medi, que aixís vostè podrà casar-se desseguida, i jo obtindré i'indult de don Lluís.

EMIL. Vaig a probar-ho, retiri's que ve cap aquí. (*Veient a Felix que surt.*)

PEP. Ja vigilaré per a portar-la corrents a don Lluis, ¿oi que li farà treure? (*Mutis Pepet.*)

ESCENA XI

EMILIA *i* FELIX

FELIX Jo li demano que m'escolti, i no disgusti a la seva mamà. Jo l'estimo, Emilia.

EMIL. Es inútil, don Felix.

FELIX Jo prometo fer-la feliç, completament feliç. Vostè no m'ha mirat bé. (*Donant unes voltes pe'l devant d'Emilia.*) Vostè, amb mí, possehiría una joia, un *bibelot*, fi, elegant, sortint de la capsa.

EMIL. Vostè és molt amable, molt simpàtic, però jo... (*Baixant els ulls.*)

FELIX (Ja acaba de caure.) ¿I no l'acabo d'enamorar?

EMIL. Veurèm, veurèm.

FELIX (¡Es meva! ¡Ja nò s'escapa!) (*Content.*)

EMIL. Segui, segui.

FELIX ¡Jo reventaré d'alegría!

EMIL. Ja pot acostar-se una miqueta; al cap de vall havíem tingut relacions quinze dies.

FELIX Es el que jo deia, ja habíem arribat molt lluny.

EMIL. ¿No sent calor, don Felix?

FELIX Bullo; és la mateixa satisfacció.

EMIL. I doncs, no faci cumpliments, despulli's

FELIX Bomba! Això és massa ràpit. ¿Què diu, are?

EMIL. Vull dir que's tregui la levita, estarà amb més comoditat.

FELIX Jo no responc del que passí. Vostè m'incita, Jo no soc de fusta.

EMIL. Ja ho suposo, però entre nosaltres pot suprimir-se l'etiqueta.

FELIX ¡Oh, com suo!

EMIL. I sí, home; vingui, ja li treuré jo mateixa. (*Li treu la levita.*)

FELIX ¡Felix, tingues cordura! ¡Seny, sobretot seny!

EMIL. ¿Oi que està millor aixís? Veurà, ja li faré

portar al quarto pe'l cambrer. Cambrer! (*Toca el timbre.*)

FELIX ¡I quina xicota més agradable; i jo dec resultar irresistible!

ESCENA XII

Dits i PEPET

PEP. ¿Mani, senyoreta?

EMIL. Endressi aquesta levita del senyor.

FELIX Tinc el set.

PEP. Primer li respatllaré una mica.

FELIX Això es una ofensa; sobre el meu no hi ha un bri de pols. (*Serio.*)

PEP. Es veritat no me'n recordava.

FELIX A tot arreu m'hi presento sortint de la capsa, és la meva obseció precisament.

EMIL. I la més gran qualitat de vostè.

(*Pepet, mutis pe'l fons.*)

ESCENA XIII

FELIX, EMILIA *i* LLUIS

FELIX Que jo celebro que reconegui com una de les varies que m'adornen.

EMILIA Efectivament, n'hi considero moltes.

FELIX Vaja, vaja, anèm al gra... I ara li prego que'm permeti, (*Agafant-li la ma.*) donar-li les gracies d'una manera expresiva i ben delicada.

(*Acció de fer-li un petó a la ma en el precís moment que entra Lluís.*)

LLUIS Oh! ¿A on va vostè?.

FELIX Ja ho ha vist, anava al gra.

EMIL. No ho creguis, no va en lloc.

FELIX Aquesta senyoreta es la meva promesa.

LLUIS (*Fora de sí.*) ¡Es falç!

EMIL. Es un amic de confiança aquest senyor.

FELIX Com que'l promès de la senyoreta es un poca vergonya, la seva mamà l'ha despedit.

LLUIS ¡No m'insulti!

FELIX Però ¿A on es fica vostè, per haber-me donat quatre lliçonetes amoroses, ja's creu amb el dret de pescar-me la conquista? No sigui tant envejós, home.

EMIL. Es que aquí no ha passat res, Lluís.
LLUIS Li exigeixo que'm digui el que feia en mànegues de camisa. (*Amenassant.*)
FELIX Tot el que vostè m'había aconsellat avans.
EMIL. ¡Ja, ja, ja! Aquesta si que és bona.
LLUIS ¿I jo había de creure que s'ensajés amb la senyoreta?
FELIX Si coneix, li guardaré per vostè; avui m'hi caso, tinc el permís de la seva mamà.
LLUIS Doncs digui que això és arribar i moldre.
FELIX Ja veurà, vaig a posar-me la levita i ho discutirèm tot; tal com vaig no estic presentable; jo soc un caballer.
EMIL. (*Detenint-lo*) No, no hi vagi, esperi.
LLUIS ¿Però què és tot això? (*Admirat.*)
FELIX Ja li esplicaré. Dispensi'm. Emilia, ja torno, aixís no faig respecte.
EMIL. (*Carinyosa, a Felix.*) Posis la bata no més, ¿ho sent? Entre nosaltres ja 's permet.
LLUIS ¡Si això dura, explotaré! ¡I l'acaricia devant meu! (*Mutis Felix pe'l 7.*)

ESCENA XIV

EMILIA *i* LLUIS

EMIL. No'n facis cas d'això, escolta'm.
LLUIS ¿Doncs què hi feia aquí a la *negligé?*
EMIL. Jo mateixa l'he despullat.
LLUIS ¿Tú mateixa, i vols que no'n faci cas?
EMIL. Sí, home, fes els ulls grossos.
LLUIS ¡I això m'ho diu mitja hora avans de casarnos! *Infame!* (*Picant de peus.*)
EMIL. Deixa'm dir; és que ho he fet d'acord amb el cambrer.
LLUIS Magnífic! ¡Aquell no'n té prou amb tacar-me la roba que are volía tacar-me l'honra!
EMIL. (*Rient sempre*) He lograt fer-li treure la levita per que té la posessis tú; anem a l'esglesia, ens casèm i li tornes.
LLUIS Abrassa'm, Emilia; estic satisfet, are m'ho esplico. (*S'abraçen*)

ESCENA XV

Dits, RAMONA *i* PEPET

RAM. ¡Reina Santíssíma! Si hagués abraçat a don Felix, encare. encare...
LLUIS Li guarda per a vostè.
EMIL. No s'enfadi, mamà.
RAM. ¡No vull que'm contestis!
(Pepet entra portant al braç un vestit de levita.)
PEP. Don Lluis, la levita, tingui, cuiti. (*Li dona*)
RAM. ¿Ara ha sortit la levita? (*Sorpresa.*)
LLUIS ¿Ho veu, dòna? ¿Està convençuda?
PEP. Aquesta és un altra; la seva està plena de nates.
EMIL. Es la de don Felix. Are ens podrèm casar desseguida, mamà.
RAM. Això ja és distint, jo creia que era una excusa. (*Amansida.*) Enllestim i caseu-vos.
PEP. Cuiti'n, que'ls esperen fa rato.
EMIL. ¿I don Felix còm queda? Pobre senyor! Es una burla molt grossa, mamà, el que li fem.
RAM. Anèu a vestir-vos; jo me'n cuidaré; tot anirà com una seda; don Eelix és meu.
(*Mutis Lluis. quarto 6, i Emilia quarto 8.*)
PEP. Ell ha sigut la causa de tot això, que's faci la llesca. (*Mutis pe'l fons.)*

ESCENA XVI

RAMONA *i* FELIX *amb bata*

FELIX Jo no sé a on haurà ficat la levita aquell. (*Adonant-se'n*) Ah! Donya Ramona.
RAM. (Amb bata, ¡Oh que's elegant don Félix!)
FELIX Ja la suposo enterada, i a on es aquell estripa-qüentos.
RAM. Sí, sí, del tot; jo li estimo el favor.
FELIX Oh si ho hagués presenciat; l'Emilia es mort per mí, allò era un idili.
RAM. ¿Vol dir?
FELIX Està boja, figuri's que ella mateixa m'ha tret la levita perque diu que li agrado tant amb bata, ¿A on s ha ficat ara?
RAM. Es a vestir-se. (*Apart.*) No te res de lleig.
FELIX ¿A vestir-se? Si ella no s'había despullat.

RAM. *(Suspirant.)* ¡Ai, don Félix! (*Apart.*) M'hi declaro o no?

FELIX ¿Què té? (*Sorprès.*)

RAM. Res, casi res. (*Molt melosa*)

FELIX La mateixa satisfacció de la filla.
(*Ella també està emocionada.)*

RAM. Si senyor, molt satisfeta de tenir-lo aprop meu, acosti's una miqueta.

FELIX ¡Ai caramba!

RAM. Vostè es elegantíssim.

FELIX Ja m'ho ha dit deu vegades ¿I ara?

RAM. Ara i sempre, vostè es molt...

FELIX Si que's estrany això.

RAM. No ho estranyi gens, jo no sé si es la bata, jo no sé el que deu ser que... ¡Jo no se què!

FELIX Jo tampoc. (*Més sorprès.*)

RAM. Que m'he sentit ferida

FELIX ¿D' a on?

RAM. D'aquí, d'aquí. (*Al cor.*)

FELIX ¿Vol una mica d'aiguanaf?

RAM. ¡Jo l'estimo, don Félix!

FELIX *(Donant un salt.*) ¡Què diu, ara! Oh! Si l'Emilia se n'enterava; no cridi.

RAM. No hi puc fer més, jo m'he enamorat de vostè. (*Amb passió.*)

FELIX (*Inflant-se.*) Dispensi, tinc compromís. ¿Què li diré ara a n'aquesta bona dòna?

RAM. Vostè'm dirà que sí.

FELIX Ves qui ho diría, ara tinc les dònes aixís.
(*Agrupant els dits.)*

RAM. Miri'm una miqueta, don Fèlix.

FELIX No gosaría, ¿Vol callar? Això fóra inmoral, ¡La mare i la filla enamorades de mí!

RAM. No hi puc fer més, li juro.

FELIX Aquesta senyora em fa pena; miri, donya Ramona, procuri comprimir-la aquesta passió i sobre tot que l'Emilia no'n traslluеixi res de tot això; no'm miri durant alguns díes. ¿Ho sent?

RAM. Es impossible, tenim de casar-nos, li parlo amb el cor.

FELIX ¿Què vol matar a la seva filla d'un disgust?

RAM. La meva filla s'ho pendrà bé, ha vist casar-me dugues vegades i no li vindrà d'un altre.

FELIX Però ella està enamorada de mí.

ESCENA DARRERA

Dits i PEPET *pel fons*

PEP. Vinc a dir-li que cuiti'n, que'ls cotxes estàn esperant.

FELIX (*Sorprès.*) ¿Els cotxes? ¿Per qui son els cotxes?

PEP. ¡Aquesta si que's bona! Per don Lluís i la filla de la senyora; ara van a casar-se.

FELIX (*Amb estupefacció.*) ¡L'Emilia!

RAM. Ai, ai, jo creia que vostè ho sabía, no ha deixat la seva levita al nuvi?

PEP. Es que fa l'orni.

FELIX ¿L'Emilia es casa i el nuvi portarà la meva levita? (*Cridant.*)

PEP. Es molt natural, perque li tacaba la seva vostè.

FELIX Oh! Això es una burla, això es una infamia. (*Abatut i aplanat tambaleja buscant un sillò.*)

RAM. ¿Què te, don Félix? No s'ho prengui aixís, ja ens casarèm tots dos, i serà el mateix.

FELIX ¿Jo casar-me amb vostè? (*Fora de sí.*)

RAM. Ai, ai, ¿Per què no? (*Sorpresa.*)

FELIX (*Cridant.*) ¡Viuda, tres vegades viuda!

PEP. (*Amb sorna.*) Sortint de la capsa, vaja.

FELIX Això mateix ¡Sortint de la capsa!. (*Cau pesadament en el silló.*)

TELÓ